

при себе опрѣдѣленіе, наричатъ ся *опрѣдѣлени*, а кога нѣмѣтъ — *неопрѣдѣлени*.

200. Подлогъ-тъ и прилогъ-тъ бывать: *прости* и *сложни*.

201. Подлогъ е простъ, кога-то изрича единъ само прѣдмѣтъ или нѣколко прѣдмѣта отъ единъ видъ, земены вкупъ: *шрьѣбніе-шо е добродѣшель*; *добродѣшель-ша е похвална*. Въ тыя прѣдложенія подлози: *шрьѣбніе* и *добродѣшель* сѣ прости.

202. Сложенъ подлогъ е, кога-то ся говори за много прѣдмѣты не отъ единъ видъ; напр. *Вѣра, надѣжда и любовь сѣ три богословскы добрини*.

203. Простъ прилогъ и просто сказуемо е, кога-то показва едно качество на прѣдмѣта; като: *слънце-шо е свѣшло*; *чловѣкъ мысли*. Тука прилогъ *свѣшло* и сказуемо *мысли* сѣ прости.

204. Прилогъ-тъ и сказуемо-то сѣ сложни, кога-то показвать за повече качества на единъ прѣдмѣтъ; напр. *Богъ е праведенъ и всесиленъ*; *чловѣкъ ся ражда, живѣе и умира*.

205. Прѣдложенія-та могѣтъ да бѣдѣтъ: *главны*, *присшавены* и *вмѣшнѣшы*.

206. Главно прѣдложеніе е това, отъ кое-то висятъ другы; напр. кога кажѣ: *азъ вѣрвамъ, че добродѣшель-ша води камъ блаженство*; *чловѣкъ, кой-шо сшрани ошъ нежъ, загынѣва*. (Тука има двѣ главны прѣдложенія; едно *азъ вѣрвамъ*, — зачто-то отъ него виси прѣдложеніе: *че добродѣшель-ша води камъ бла-*